

Arrest

nr. 208 364 van 29 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. BRETIN
De Broquevillelaan 116/13
1200 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 19 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 november 2017 met referentienummer 69906.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. BRETIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag wordt

op 26 augustus 2011 ontvankelijk verklaard en op 22 januari 2014 ongegrond. Tegen de beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die op 2 februari 2017 bij arrest nr. 181 705 het beroep verwerpt.

Op 14 maart 2014 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 30 juni 2014 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 19 april 2017 ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.03.2014 werd ingediend door :

P., E.

geboren te Kharkiv op (...) 1973

en minderjarig kind

Y. A.

geboren te Ivano-Frankivsk op (...) 2003

nationaliteit: Oekraïne

adres: (...) 1070 ANDERLECHT

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst naar de situatie in haar land van herkomst, die sinds 2013 geëscaleerd is, en zij verklaart dat zij nu niet naar Oekraïne kan terugkeren, want haar leven zou in gevaar zijn. Om deze bewering te staven voegt zij een lijst toe met persberichten, maar zij verzuimt het om aan te tonen dat de situatie in haar land van herkomst op haar persoonlijk van toepassing is. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene bij een terugkeer vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Zij verklaart ook dat haar dochter van gemengde afkomst zou zijn en daardoor ook gevaar zou lopen. Echter verzuimt zij het om bewijzen voor te leggen dat haar dochter in haar land van herkomst problemen zou kennen en dat door haar afkomst haar leven bedreigd zou zijn. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bijgevolg kan dit niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. De verklaring dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont immers niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Evemin toont zij aan dat haar kind gespecialiseerd onderwijs behoeft of een gespecialiseerde infrastructuur, die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om haar de ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 05.03.2014 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Uit de studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds dergelijke aanvraag heeft ingediend, meer bepaald op 16.01.2011, maar dat deze op 22.01.2014 ongegrond werd verklaard. Betrokkene heeft tegen deze beslissing beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is echter niet schorsend. Betrokkene verwijst naar de Conventie van Genève, maar zij toont niet aan dat dit verdrag op haar van toepassing is. Uit de studie van haar administratief dossier blijkt niet dat zij een aanvraag heeft ingediend tot erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire bescherming. Ook verklaart zij dat zij haar aanvraag niet in Armenië kan indienen, omdat haar gezin gevaar zou lopen

en de gezondheidsconditie van haar echtgenoot dit niet zou toestaan. Echter dient betrokkene haar aanvraag niet in Armenië in te dienen. Als Oekraïens burger dient zij zich te wenden de diplomatieke of consulaire post bevoegd in Kiev. De verwijzing naar de gezondheidsconditie van haar echtgenoot wordt niet door enige vorm van bewijs gestaafd. Bovendien beweert betrokkene dat zij alleenstaand is;”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster blijkens het verzoekschrift opteert voor de Franse taal als proceduretaal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles, deel IV, p 737*). M.a.w. moet de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld.

Gelet op het voorgaande en het feit dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard, door het bestuur, overeenkomstig artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in de Nederlandse taal aangezien verzoekster haar aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden in het Nederlands had ingediend, dient deze taal als proceduretaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden gehanteerd.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen met betrekking tot de ontvankelijkheid op dat nadat de thans bestreden beslissing genomen werd, door verzoekster een nieuwe aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend die inmiddels op 8 mei 2017 onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Verweerder meent dat indien verzoekster tegen de beslissing van 8 mei 2017 een beroep tot nietigverklaring instelt, toepassing zal worden gemaakt van artikel 39/69/3 van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt dit voorgelegd en blijkt dat de beslissing van 8 mei 2017 nooit werd betekend aan verzoekster. Uit de gegevens waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt, blijkt tevens dat geen rechtsgeldig beroep hangende is ten aanzien van voormelde beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt dan ook niet aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de schoolplicht (artikel 1 van de wet van 29 juni 1983) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind,

aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Les requérantes développent 5 moyens à l'encontre de l'acte attaqué. 1. Obligation scolaire (article 1 de la loi du 29 juin 1983) ; article 3 de la Convention relative aux droits de l'enfant du 20 novembre 1989

En droit

4. En vertu de l'article 1 de la loi du 29 juin 1983, tout enfant mineur résidant en Belgique est soumis à l'obligation scolaire pendant une période de douze années. 2 La Constitution belge et la Convention relative aux droits de l'enfant, approuvée en Belgique par la loi du 15/11/1991, consacrent le droit à l'instruction comme étant un droit fondamental et reconnaissent le droit de l'enfant à l'éducation. Le droit à l'enseignement et l'instruction sont des droits garantis par de nombreux instruments internationaux et nationaux. Le Conseil du Contentieux des étrangers dans un arrêt du 30 septembre 2008 ainsi que le Conseil d'État a "considéré que l'interruption d'une année scolaire constitue pour des jeunes en âge d'école un préjudice grave et difficilement réparable, particulièrement, alors que leurs résultats scolaires sont bons et que le système éducatif du pays où ils risquent d'être envoyés est différents et dans une langue différente. ' (Arrêt du CCE du 30 septembre 2008, n° 16.846 ; arrêt du CE du 15 mars 2006, n°170.989/29.331). Le Conseil d'État a également tranché que l'interruption d'une année scolaire d'un enfant mineur constitue une circonstance exceptionnelle. (Arrêt du CE du 20 juin 2000, n° 88.076 ; Arrêt du CE du 3 août 1998, n° 75.549; Arrêt du CE du 29 septembre 1998, n° 75.994 ; Arrêt du CE du 4 février 2002, n° 103.146 ; Arrêt du CE du 27 octobre 2004, n° 136.791 ; Arrêt du CE du 18 février 2004, n° 128.259.) Le Conseil d'État dans un arrêt du 22 septembre 2000 a considéré que pour assurer l'exercice du droit reconnu à l'article 28 1. a) de la Convention relative aux droits de l'enfant, à savoir le droit de l'enfant à l'éducation, les états doivent rendre l'enseignement primaire obligatoire et gratuit pour tous, que le séjour des enfants mineurs des requérantes sur le territoire a été autorisé ou non. Ce raisonnement est également applicable à l'article 24 de la constitution (Arrêt du CE du 22 septembre 2000, n°89.754).

FAITS

5. En l'espèce, Mademoiselle Y. A. est scolarisée en Belgique depuis son arrivée sur le territoire belge. Elle fut scolarisée, pour le début de ses primaires, à l'école fondamentale les Marronniers située à 1070, Anderlecht, Rue de Douvres 80. Cet enseignement fut dispensé en langue française (pièce 2.1). Depuis sa troisième année primaire, elle a été transférée dans une école où les cours sont donnés en néerlandais. Elle est actuellement en sixième primaire à GVBS Lutgardisschool, située à 1040 Etterbeek, Generaal Fivéstraat, 42 (pièces 2.2, 2.3 et 2.4). Des démarches ont déjà été entreprises afin d'inscrire A. Y. dans l'enseignement secondaire (pièce 2.7). Comme en attestent ces bulletins, les résultats d'A. Y. sont prodigieux (pièces 2.5. et 2.6).

À titre d'exemple, son professeur de cinquième primaire écrivait dans son bulletin de fin d'année : 'Je verdient een pluim voor je harde inzet de afgelopen weken. Je hebt veel geoefend en goed gewerkt en dit is te zien aan je resultaten.'7 (pièce 2.5). Elle n'a eu aucune difficulté à s'adapter à l'enseignement donné en néerlandais alors qu'elle a commencé dans une école où les cours étaient donnés dans une autre langue. Le directeur de l'école, K. L., stipule : 'Het gaat hier over een meisje (A. Y.) die zich bij haar aankomst in onze schoolprima heeft aangepast. Hoewel het voor voor een kind niet evident is om zich op zo 'n korte tijd aan te passen aan een nieuwe omgeving en hierbij ook nog nieuwe taal te leren, heeft dit bij haar geen enkel probleem gegeven '2 (Pièce 3.12).

6. Tout le corps professoral et la direction s'accordent pour dire qu'A. Y. est une élève qui aime apprendre et a de grandes ambitions pour sa vie future. C'est également une enfant sociale, bien éduquée et qui s'est brillamment intégrée (pièce 3.11). Ils sont unanimes sur 'het feit dat zij een voorbeeld is voor haar klasgenoten '3 (pièce 3.10). Le corps professoral et la direction soulignent également les efforts fournis par la maman qui est impliquée dans les événements scolaires et s'exprime en néerlandais avec les membres du personnel de l'école (pièces 3.9 et 3.10) Le parcours scolaire d'A. Y. a été fait exclusivement en Belgique, de sorte qu'elle ne sait ni écrire ni lire en ukrainien. Cette langue lui est totalement inconnue. Il est important de noter que l'ukrainien est une langue appartenant à la famille orientale des groupes slaves et qu'elle s'écrit avec un alphabet cyrillique. Cette grande différence avec le néerlandais et le français rend son apprentissage difficile et compliqué.

APPLICATION

7. Il ressort clairement des faits que A. Y. est une élève brillante, sociale, totalement intégrée et parlant parfaitement deux de nos langues nationales. De plus, elle n'a aucune connaissance de la langue nationale de son pays, à savoir l'ukrainien. Dès lors, un retour vers l'Ukraine en plein milieu de l'année scolaire constituerait un préjudice grave et difficilement réparable. (Arrêt du CCE du 30 septembre 2008, n° 16.846) De plus, la Belgique est tenue d'assurer un enseignement gratuit pour tout enfant

mineur se trouvant sur son territoire jusqu'à ce que l'école primaire soit finie. (Arrêt du CE du 22 septembre 2000, n°89.754). Un retour en Ukraine causera un préjudice pour la scolarité d'A. Y. et tous les efforts qu'elle a entrepris pour s'intégrer. Un retour en Ukraine arracherait brutalement A. Y. à son milieu scolaire.

8. De plus, A. Y. est originaire de Kharkiv, ville qui est fortement concernée par les conflits opposant les pro-russes aux pro-Européennes. Ces conflits laissent des marques indélébiles sur des milliers d'enfants ukrainiens. À la suite de ces conflits, plus d'une école sur 5 en Ukraine a été détruite, la polio a refait surface et plus de 215 000 mineurs ont besoin d'aide psychologique (pièce 4).

9. De surcroît, aucune garantie n'est donnée quant à une reprise immédiate de la scolarité dans un pays belligérant comme l'Ukraine. Y. A. fait également partie d'un club de nage synchronisée se nommant BRASS. (pièce 5.1) Elle fait partie d'une équipe de jeunes filles de son âge (minime) qui fait de la compétition internationale. Chaque année, Y. A. participe à de nombreuses compétitions aux quatre coins de la Belgique et de l'Union européenne. (Pièces 5.3, 5.5 ; 5.6, 5.7 et 5.10) Les résultats de cette équipe sont impressionnants et d'un très haut niveau. (Pièces 5.1, 5.2, 5.3, 5.4, 5.5, 5.6, 5.7, 5.8, 5.9, 5.10) Lors du Championnat de Belgique de 2015, le club de nage synchronisée BRASS a raflé un grand nombre de médailles (Pièce 5.3 et 5.4). Lors de la ligue des figures 2016-2017, A. Y. a obtenu la cinquième place dans la catégorie cadette (pièce 5.13). Le 30 avril 2017, l'équipé d'A. Y. est devenue championne aux championnats de Belgique dans la catégorie cadette (pièce 5.12). A. Y. participe activement à ces victoires, car elle fait partie du groupe de plusieurs nageuses 'team', qui a remporté une médaille d'or lors des championnats de Belgique et qui est montée sur le podium pour toutes les autres compétitions.

10. Le 15 juin 2016, A. Y. a été sélectionnée pour rejoindre la Fédération Francophone Belge de Natation pour l'année 2016-2017 au des performances qu'elle a réalisées (pièce 5.14). Depuis juin 2016, elle participe à leurs différentes activités et championnats.

11. Comme en attestent les articles du site internet du club de nage synchronisée Brass, Y. A. fait partie de l'équipe des minimes de ce club et fait des résultats remarquables au niveau belge dans leur catégorie d'âge. (Pièces 5.2, 5.8 et 5.9)

Un des professeurs du club de sport Brass, Galija Bulatova, choréographe la ligue francophone de natation synchronisée FFBN Fédération Francophone Belge de Natation, qui a donné cours à A. l'a décrit comme 'une athlète talentueuse et responsable. Sociable, amicale et travailleuse, elle s'est bien intégrée dans l'équipe et n'a eu aucun problème pour créer des liens avec ses camarades'. (pièce 5.5) Elle fait la fierté avec son équipe dans sa catégorie d'âge.

D'ailleurs eu égard à son parcours sportif et académique, elle pourrait être considérée comme ayant des mérites exceptionnels.

Par conséquent, sa demande de séjour doit connaître une issue favorable afin qu'elle puisse achever sa scolarité en Belgique accompagnée de sa maman.

Si sa demande d'autorisation de séjour devait connaître une suite favorable, il est sûr que les requérantes ne dépendront aucunement des institutions publiques belges et que Madame P. travaillera de manière à assurer son indépendance et son autonomie, ainsi que celle de sa famille."

4.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel, van het beginsel van goed bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"2. Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 : du devoir de minutie et du devoir de proportionnalité : du principe de bonne administration, du principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, du principe de bonne administration : l'article 9ter de la loi du 15.12.1980 et l'article 3 de la CEDH
En droit

12. La loi du 29 juillet 1991 stipule en ses articles 2 et 3 que les actes administratifs des autorités administratives doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Les travaux préparatoires spécifient l'objectif de cette motivation : « la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur de manière à éventuellement pouvoir aménager la décision »

Le Conseil d'État rappelle également que « cette motivation doit non seulement permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont amené l'autorité à adopter celui-ci, mais doit aussi permettre au Conseil d'État de contrôler l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs exprimés. A supposer même que la loi du 29 juillet 1991 précitée n'impose pas à l'auteur d'un acte administratif de fournir dans celui-ci les motifs de ses motifs, il n'en reste pas moins que cette législation serait vidée d'une bonne part de sa substance si, plutôt que de devoir exposer l'ensemble du raisonnement qui l'a conduite à prendre telle ou telle décision, l'autorité pouvait se borner à en énoncer uniquement certains fragments, et ainsi à ne donner aux personnes concernées par la mesure en cause qu'une idée incomplète et imprécise des raisons qui ont déterminé son adoption » (C.E., arrêt Knihnicki, n° 226.286 du 29 janvier 2013). L'exigence de motivation d'un acte administratif a donc pour but que l'administré perçoive le « pourquoi des choses ». Il faut en déduire qu'il est requis de transcrire tout le raisonnement de droit et de fait.

13. Le devoir de minutie impose aux autorités compétentes de procéder à un examen complet des circonstances de chaque cas d'espèce. Il ressort de ce qui précède que les décisions qui ne reposent pas sur des motifs suffisamment admissibles, compréhensibles, pertinents et exacts doivent être censurées dans la mesure où elles constituent une erreur manifeste d'appréciation, mais également dans la mesure où elles violent l'obligation formelle. En d'autres termes, l'administration doit agir de manière diligente et raisonnable en veillant au respect de l'intérêt général et de la légalité.

14. En vertu du principe de proportionnalité, l'administration doit veiller à ce que la décision soit appropriée, proportionnée et équitable.

Application au cas d'espèce

15. En l'espèce, l'acte attaqué n'est pas adéquatement motivé et ne respecte pas l'ensemble des principes auxquelles l'administration est tenue.

A. Quant à l'obligation scolaire pour l'enfant

16. Le respect de l'obligation scolaire pour un enfant mineur est une circonstance exceptionnelle visée par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers. En effet, l'obligation scolaire est un droit fondamental de l'enfant consacré non seulement par la Constitution belge en son article 24, mais également par différents textes internationaux. La Convention du 20 novembre 1989 relative aux droits de l'enfant, ratifiée par la Belgique en 1991, prévoit en son article 28 que les parties reconnaissent le droit de l'enfant à l'éducation. D'ailleurs, en Belgique, l'obligation scolaire fait l'objet d'une loi, soit la loi du 29 juin 1983 concernant l'obligation scolaire. Cette loi porte sur tous les mineurs en âge d'obligation scolaire, domiciliés ou résidant sur le territoire du Royaume, et ce, sans distinction de statut de séjour ou autre.

17. La partie défenderesse se devait de motiver adéquatement sa décision à cet égard. C'est d'autant plus nécessaire, car l'article 3 de la Convention relative aux droits de l'enfant du 20 novembre 1989 exige que dans toutes les décisions qui concernent les enfants, « l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale ». (CE, 15 avril 2003, arrêt n° 118.361, R.D.E., n° 123, 2003, p. 201 et 202. 43 CE, 23 janvier 2003, arrêt n° 114.946, R.D.E., n° 123, 2003, pp.198-200. 44).

18. C'est ainsi que pour satisfaire à cette obligation fondamentale, les requérantes sont dans l'impossibilité de retourner en Ukraine, même pour une durée momentanée. Le renvoi d'enfant scolarisé, sans aucune garantie qu'il puisse suivre un enseignement comme en Belgique, est doublement critiquable. D'une part, l'enfant sera privé d'un de ses droits fondamentaux à savoir le droit à l'éducation, alors que l'obligation scolaire concerne tous les enfants mineurs sans égard de leur situation. D'autre part, l'enfant serait coupé de leur environnement. Elle devra s'adapter à une éducation et culture ukrainiennes qu'il ne connaît pas. L'enfant ne parle pas un mot d'ukrainien et devra s'adapter à un pays qui lui est inconnu. Cela mettra en péril sa stabilité et son éducation.

19. Y. A. fait également parcours d'un club de nage synchronisée se nommant BRASS. (pièce 5.1) Elle fait partie d'une équipe de jeunes filles de son âge (minime) qui fait de la compétition à un très haut niveau. Chaque année, Y. A. participe à de nombreuses compétitions aux quatre coins de la Belgique et de l'Union européenne. (Pièces 5.3, 5.5, 5.6, 5.7 et 5.10) Les résultats de cette équipe sont impressionnants et d'un très haut niveau.

L'enfant Y. A. est un élément essentiel au sein de cette équipe.

20. Dès lors, la partie défenderesse n'a pas pris en compte l'intérêt supérieur de l'enfant, le droit à l'éducation, l'obligation scolaire ainsi que son intégration en Belgique. L'acte attaqué n'est pas adéquatement motivé quant à cet égard et doit être annulé.

B. Quant à l'impossibilité pour les requérantes, de se procurer les autorisations nécessaires à un séjour de longue durée en Ukraine auprès de l'autorité compétente

21. Il ressort de l'analyse de la décision que la motivation est stéréotypée et ne s'accroche pas au devoir de l'autorité d'être objective ainsi que de réaliser une analyse à charge et à décharge sur l'ensemble des circonstances qui constitue le dossier.

22. A) La partie adverse n'a pas pris effectivement en compte l'obligation scolaire dans le chef de l'enfant et qu'elle est en droit de terminer sa scolarité en Belgique. Leur pays d'origine, l'Ukraine, n'offre pas la possibilité à l'enfant de suivre un tel enseignement. L'enfant n'a jamais vécu en Ukraine et ne maîtrise pas l'ukrainien. Il ne connaît rien de cette culture. Il a toujours grandi en Belgique et y a été éduqué.

23. B) La partie défenderesse semble perdre de vue que l'Ukraine est un pays en guerre depuis plus de trois ans et demi. Les conflits y sont permanents et les victimes nombreuses. Les requérantes sont dès lors dans l'impossibilité de se rendre en Ukraine pour y introduire les demandes requises étant donné que leurs vies seraient gravement mises en danger.

24. C) Les requérantes résident en Belgique depuis presque 10 ans et n'ont plus aucune attache avec leur pays d'origine. Elles ont établi tous leurs centres d'intérêt en Belgique. L'enfant est membre d'un club de nage synchronisée et participe activement à la gloire de sa génération. Dès lors, il est impossible pour les requérantes de retourner en Ukraine. La motivation de l'acte attaqué fait défaut quant à ce point.

C. Quant à la longueur de leur séjour, leur intégration et l'existence d'une cellule familiale

25. Les requérantes résident depuis plus de 7 ans en Belgique et y ont concentré tous leurs centres d'intérêt. Elles n'ont plus de famille en Ukraine. L'existence de cette cellule familiale n'est pas contestée par la partie défenderesse. Le 23 mars 2016 une demande d'autorisation de séjour basée sur l'article 9 bis a été introduite. L'acte attaqué ne fait aucune référence à cette demande. Dans l'acte attaqué, la partie défenderesse n'a pas pris en considération, ni dans son principe, ni de façon proportionnée l'atteinte qu'elle porte à la vie privée et familiale des requérantes.

26. La motivation de l'acte attaqué apparaît incomplète en ce qu'il ne permet aucunement d'établir que le long séjour et les circonstances particulières de ce long séjour ont été prises en considération dans le cadre de la décision. Les requérantes précisent que leur demande était principalement basée sur leur ancrage local durable en Belgique résultant d'une bonne intégration, non contestée, et d'un long séjour combiné avec la scolarité de l'enfant. Ces arguments ne sont pas cloisonnés comme semble le considérer la partie adverse, mais sont en tout point complémentaires. Ils s'additionnent l'un à l'autre pour permettre de rapporter l'existence de circonstances exceptionnelles justifiant l'octroi d'un titre de séjour de plus de trois mois. La motivation de la décision entreprise est inadéquate et insuffisante dans la mesure où elle se borne à relever que la longueur de séjour des requérantes, leur intégration et la scolarité de l'enfant ne peuvent justifier l'existence de circonstances exceptionnelles. Or, la partie défenderesse devait vérifier si les éléments précités combinés avec l'ensemble des autres arguments invoqués constituaient une circonstance exceptionnelle.

27. En ignorant ces considérations, la partie adverse fait une erreur manifeste d'appréciation et viole le principe de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause. Dès lors, la partie adverse fait preuve d'un défaut de motivation quant à ce point.

28. L'administration est tenue d'effectuer une analyse à charge et à décharge des situations qui lui sont soumises pour l'appréciation d'une demande. L'acte attaqué démontre que cela n'a pas été fait en l'espèce. Les requérantes estiment que le moyen est sérieux. Dès lors, au vu des éléments qui précèdent, l'acte attaqué est inadéquatement motivé."

4.3 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“3. Violation de l'article 8 CEDH

Endroit

29. L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme stipule que chaque individu a droit à une vie familiale. Conformément à la jurisprudence européenne, il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que «cette ingérence soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui»(CEDH (2° sect.) 20 décembre 2005, J.T n° 6212 du 11 février 2006, p.90). Il appartient à l'autorité qui prend une décision en s'ingérant dans la vie privée et familiale de motiver pourquoi dans les circonstances de la cause il ne peut pas faire droit au respect de la vie privée et familiale des requérantes. Le ministre de l'asile de la politique migrante doit prouver que cette ingérence est justifiée au regard du second paragraphe de l'article 8 § 2, c'est-à-dire si elle était « prévue par la loi, inspirée par l'un ou plusieurs des buts légitimes qu'il énonce et était nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre », quod non.

30. Il est admis qu'il existe une vie familiale dès qu'il existe des liens personnels et étroits entre les parties. La Cour européenne a reconnu que l'article 8 s'applique automatiquement à la relation entre la mère et son enfant, quelle que soit la situation maritale de la mère (CEDH *Marckx c. Belgique*, arrêt du 13 juin 1979). Il est également généralement admis qu'il existe une vie familiale entre des frères et sœurs (CEDH *Olsson c. Suède*, arrêt du 13 juin 1979 ; CEDH *Boughanemi c. France*, arrêt du 24 avril 1996)

Application au cas d'espèce

31. Les requérantes Madame P. E. et Y. A. résident ensemble, à 1070 Bruxelles, rue de la démocratie, 2/A. (Pièce 6). Cette unité familiale n'est pas contestée par la partie défenderesse.

32. De surcroît, dès son arrivée, les requérantes ont établi en Belgique le centre de leurs intérêts affectifs, sociaux et économiques. Les requérantes font preuve d'une réelle volonté d'intégration. Elles demeurent sur le territoire belge depuis leur arrivée où elles se sont solidement intégrées tout au long de leur séjour ininterrompu.

A. Y.

33. L'enfant A. Y. fréquente GVBS Lutgardisschool située à 1040 Etterbeek, Generaal Fivéstraat et parle couramment le français et le néerlandais. Elle y suit ses cours avec passion et régularité en mettant tout en œuvre pour réussir, (pièces 2.1, 2.2, 2.3, 2.4, 2.5, 2.6 et 2.7 - voir point 1 : obligation scolaire) Elle fait également partie d'un club de nage synchronisée et y réalise des prestations de niveau olympique (pièces 5.1, 5.2, 5.3, 5.4, 5.5, 5.6, 5.7, 5.8, 5.9, 5.10 et 5.11 — voir point 1 : obligation scolaire) A. Y. présente un profil exceptionnel et est, en même temps un exemple pour les enfants de son âge.

34. A. Y. n'a aucune connaissance de l'ukrainien et ne connaît personne dans ce pays.

P. E.

35. Madame P. a tout mis en œuvre pour apprendre deux de nos langues nationales de notre pays. Elle a suivi avec assiduité des cours de français et de néerlandais. (Pièce 7.1, 7.2, 7.3, 8.1, 8.2, 8.3, 8.4 et 8.5) Elle maîtrise suffisamment le néerlandais pour suivre l'enseignement de sa fille Y. A. et être en contact avec son école. Le corps académique est unanime pour dire que Y. A. est une enfant bien éduquée et que Madame P. s'investit dans l'école de sa fille. Ce qui est confirmé par les propos de V. M. qui atteste que 'Madame E. P. est une charmante personne, dévouée et toujours disponible lorsqu'on fait appel à elle. Elle est très méticuleuse et une mère très attentive pour sa fille qu'elle éduque de façon exemplaire.' (pièce 3.6.) Madame P. est très attentive au parcours scolaire de sa fille qui est excellent.

36. De surcroît, la connaissance du néerlandais de Madame P. lui a également permis de suivre le parcours d'intégration donné par les autorités flamandes (Pièce 9.1 et 9.2). Madame P. a également suivi une formation accélérée d'esthétique qu'elle a réussie en 2013 (pièce 10). Depuis le mois de janvier 2015, Madame P. n'est plus dépendante de l'aide du CPAS. Elle s'occupe de sa fille et lui permet de suivre sa scolarité sans dépendre de l'état belge. De plus, Madame P. a en sa possession une promesse d'embauche qui lui permettra de subvenir à ses besoins ainsi qu'à ceux de sa fille (pièce 25). Force est de constater que Madame P. n'est pas à charge de l'État belge. Si elle vient à être régularisée, elle touchera un salaire de 1500 euros par mois et pourra subvenir aux besoins de sa famille.

37. De surcroît, dès leur arrivée en Belgique, les requérantes ont établi en Belgique le centre de leurs intérêts affectifs, sociaux et économiques. Comment en attestent les nombreux témoignages et les photos, les requérantes sont parfaitement intégrées en Belgique et y ont développé tout leur réseau social. Une amie proche, A. E. considère les requérantes comme des 'des personnes sérieuses, intelligentes, et de bonnes moralités. Au fil des années, elles ont acquis un très bon niveau de français et de néerlandais, elles s'intègrent très bien dans la vie du pays, elles prennent l'intérêt vif à la culture, l'histoire et la vie politique en Belgique. (...) Leur mentalité est très cohérente avec les valeurs fortes démocratiques européennes. Très sociables et désireuses de s'intégrer, elles se sont fait des amis et des connaissances.' (pièce 3.1.) Ces propos sont largement partagés et confirmés par l'entourage des requérantes : Madame P. s'est parfaitement intégrée en Belgique, est quelqu'un de travailleur, sa connaissance du français et néerlandais sont exceptionnelles, elle est très attentive à l'éducation de sa fille et est très intéressée par la culture belge (Pièces 3.2, 3.3, 3.4 3 13 3.18,3.20,3.21,3.22) S. T., une amie des requérantes, atteste que Madame P. et sa fille sont vrolijk, lief vriendelijk en behulpzaam. Ze hebben zich goed aangepast en hebben Nederlands geleerd. E. is een goede schoonheidsspecialiste, een ambitieuze vrouw en bovendien heel creatie f'4. (pièce 3.16). Déclarations qui sont soutenues par plusieurs proches, (pièces 3.17, 3. 19 et 3.23).

38. La preuve de leur séjour ininterrompu depuis juillet 2010 en Belgique est démontrée par de nombreuses pièces du dossier figurant en annexe: témoignages de connaissances, possession du permis de conduire, scolarité de Y. A., suivi des cours de langues de Madame P., participation de Y. A. au club de nage synchronisée.

39. De surcroît il serait contraire à la jurisprudence européenne, de renvoyer les requérantes dans leurs pays d'origine en sachant qu'elles n'ont plus aucune affinité et aucun lien avec ce pays. Elles sont totalement intégrées en Belgique. (CEDH Moustaquimc/ Belgique arrêt du 18 février 1991 ; CEDH Mehmic/ France arrêt du 26 septembre 1997 ; CEDH Berrehab c/ Pays-Bas, arrêt du 21 juin 1988).

40. Au fil du temps passé en Belgique, elles ont tissé une série de relations sociales et humaines qui rentrent dans le champ d'application de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme par lequel la Belgique s'est obligée de protéger la vie privée et familiale des personnes se trouvant sous sa juridiction. In fine, il est opportun de rappeler que des personnes qui vivent depuis plusieurs années dans un pays y développent des liens sociaux et affectifs durables, et qu'il faut également prendre en compte, outre la dimension sociale de la vie privée, la sphère purement personnelle, constituée notamment du sentiment d'appartenance aux lieux fréquentés pendant plusieurs années et la volonté de s'intégrer dans l'état d'accueil. En cas de refus de l'obtention d'un titre de séjour, les requérantes subiraient, dès lors, une violation de l'article 8, car elle serait privée de leur droit à la vie familiale et droit à une vie privée. Dès lors, l'acte attaqué viole l'article 8 de la CEDH."

4.4 In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Ter adstruering ervan zet zij het volgende uiteen:

"4. Violation de l'article 2 et 3 de la CEDH

En droit

41. L'article 2 CEDH dispose : « 1. Le droit de toute personne à la vie est protégé par la loi. La mort ne peut être infligée à quiconque intentionnellement, sauf en exécution d'une sentence capitale prononcée par un tribunal au cas où le délit est puni de cette peine par la loi. 2. La mort n'est pas considérée comme infligée en violation de cet article dans les cas où elle résulterait d'un recours à la force rendu absolument nécessaire a) pour assurer la défense de toute personne contre la violence illégale b) pour effectuer une arrestation régulière ou pour empêcher l'évasion d'une personne régulièrement détenue c) pour réprimer, conformément à la loi, une émeute ou une insurrection. »

42. L'article 3 CEDH stipule que : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

Application au cas d'espèce

A. Quant à la situation de la famille en Ukraine

43. Les requérantes sont originaires de Kharkiv qui se situe dans le l'est de l'Ukraine. Les requérantes ont fait l'objet de nombreuses persécutions psychologiques et morales qui prenaient la forme de mesures de harcèlement et tracasseries répétées (brimades, vexations, discrimination, etc.) Elles ont quitté leur pays d'origine suite aux persécutions qu'elles ont subies. Cette situation peut être assimilée à un traitement inhumain et dégradant (articles 2 et 3 de la CEDH). La population russophone persécute les ukrainophones. Dans ce contexte, le quotidien des requérantes serait fait de persécutions, car elles appartiennent à la population ukrainophone. L'impossibilité de retour a été développé dans la demande du 23 mars 2016. Aucune décision n'a été rendue à ce jour. Les requérantes sont venues en Belgique afin de trouver dans notre pays la protection recherchée. Les craintes des requérantes sont étayées par les documents publics d'Amnesty International (voir www.amnestv.bel lesquels font état de nombreuses violations des droits de l'homme : « Quant au harcèlement moral il est un une forme de terrorisme psychologique, une guerre des nerfs, une guerre d'usure n'ayant rien à voir avec les petites misères et les conflits émaillant la vie professionnelle. Allusions, calomnies, humiliations, menaces, tous les moyens sont bons quand on a trouvé sa victime. Le harcèlement moral est aussi un moyen utilisé par le groupe pour imposer sa logique, pour mettre au pas les anticonformistes ou ceux qui pourraient déranger les habitudes du groupe, notamment ceux qui dénoncent ses dysfonctionnements. » « Dans un document publié en octobre et destiné à définir sa position, le Haut- Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (HCR) recommandait aux États de ne pas renvoyer en Ukraine les demandeurs d'asile de pays tiers, estimant que ces personnes risquaient de ne pas être réadmisées sur le territoire ukrainien, de ne pas avoir accès à une procédure équitable de détermination du statut de réfugié, de ne pas bénéficier d'un traitement conforme aux normes internationales relatives aux réfugiés, ou d'être renvoyées vers des pays où elles seraient exposées à de graves atteintes à leurs droits fondamentaux. Lors de l'examen du cinquième rapport périodique de l'Ukraine, le Comité contre la torture [ONU] a constaté avec préoccupation que ce pays renvoyait des personnes vers des États où elles risquaient d'être soumises à la torture. Réfugiés et demandeurs d'asile subissaient en outre les effets de la xénophobie ». L'ensemble de ces vexations avait un impact lourd et conséquent sur leur quotidien (discriminations administratives, tracasseries, harcèlements, etc.).

44. L'Union européenne précise qu'il y a persécution raciale lorsque « l'auteur des persécutions regarde l'objet de la persécution comme appartenant à un autre groupe racial que le sien du fait d'une différence nette ou supposée et qu'en cela réside le motif de son action ». Elle confirme que la nationalité ne doit

pas être entendue de façon stricte au seul sens du citoyen, mais « désigne l'appartenance à un groupe déterminé par son identité culturelle ou linguistique ou encore par sa parenté avec la population d'un autre état. » La discrimination fondée sur la race est constitutive de persécution est universellement condamnée. La crainte des requérantes à savoir l'existence d'un risque de persécution persiste étant donné que la situation de minorité en Ukraine n'a pas changé.

45. L'Organisation internationale des Migrations (OIM), qui rapatrie et/ou accueille des victimes de la traite ukrainienne, dénonce un peu plus d'un millier de victimes « identifiées » depuis 4 ans rapatriées sur base volontaire. Ces éléments pourraient être qualifiés comme fondant une crainte de persécution, au sens de la Convention de Genève relative aux réfugiés. Cette question mériterait un examen particulier. La crainte des requérantes à savoir l'existence d'un risque de persécution persiste. Cette crainte reste actuelle et personnelle. Dès lors, l'on ne peut faire courir aux requérantes un tel risque, car un retour porterait atteinte à leur personne, et à leur intégrité physique.

46. La situation générale de l'Ukraine est précaire. Actuellement l'Ukraine est un pays instable dû à la division entre l'ouest, pro-européen, et l'Est, aux mains des séparatistes pro-russes. La police a commis et commet des violations des droits humains tels que des actes de tortures et a eu recours à la force de manière abusive comme en témoignent les rapports d'Amnesty. Dans rapport de 2016, Amnesty constate les éléments suivants : « L'année a débuté par des combats intenses, dans l'est du pays, entre séparatistes pro- Russes et forces ukrainiennes. Elle s'est terminée sur un fragile cessez-le-feu, ponctué d'échanges de coups de feu sporadiques. Dans un camp comme dans l'autre, les auteurs de crimes de guerre jouissaient généralement d'une totale impunité. (...) Plus de 2,5 millions de personnes avaient été déplacées, dont 1,1 million hors d'Ukraine. Lors de la flambée de violence qui a embrasé le Donbass en janvier et en février, le bombardement aveugle de zones civiles s'est poursuivi, chacun des camps accusant l'autre d'en être responsable. Les deux parties en présence ont commis des crimes de guerre, se livrant notamment à des actes de torture et à d'autres mauvais traitements sur la personne de prisonniers. Un certain nombre d'informations faisant état de captifs délibérément tués par des combattants séparatistes ont par ailleurs été confirmées. » Dans son rapport de 2017, Amnesty stipulait que : « Les forces ukrainiennes et les combattants séparatistes pro-russes jouissaient toujours de l'impunité pour les atteintes au droit international humanitaire -y compris des crimes de guerre - commises, telles que les actes de torture. » Le niveau sécuritaire de l'Ukraine est faible et des combats peuvent surgir à tout moment au vu de la faiblesse du gouvernement.

47. Depuis le début de l'année 2017, l'Ukraine a été marquée par une augmentation de violence suite aux différents changements sur la scène politique internationale. Cela a donné lieu à de nombreuses victimes civiles et militaires.

48. À la suite de ce regain de violence, le secrétaire général de l'OTAN, Jens Stoltenberg, a exprimé, son inquiétude en qualifiant les affrontements qui ont fait 19 morts depuis dimanche dans l'est de l'Ukraine de « plus grave regain de violence » que le pays ait connu depuis longtemps (pièce 11)

49. Les articles de la presse internationale démontrent également que l'Ukraine connaît une nouvelle montée de violence bien que la guerre soit présente depuis plus de 3 ans. A l'appui de ces dires, les requérantes citent ces différents passages parus dans la presse. a) « Les combats des derniers jours sont les plus sanglants depuis l'instauration d'une trêve fin décembre, et ont déjà provoqué l'inquiétude des États-Unis, de l'ONU et de l'Union européenne, dont la diplomatie avait dénoncé mardi soir une « rupture flagrante du cessez-le-feu ». » - Pièce 11. b) « Ces combats sont les plus violents depuis l'investiture du président américain Donald Trump, qui prône un rapprochement avec la Russie, accusée par Kiev et l'Union européenne de soutenir les séparatistes malgré ses dénégations. Moscou doit user de sa « considérable influence auprès des rebelles » prorusses pour rétablir la trêve signée fin décembre, a exigé Jens Stoltenberg, secrétaire général de l'OTAN. En plus d'avoir suscité une réaction de l'OTAN, ce regain de violence a provoqué l'inquiétude de l'UE, des États-Unis et de l'ONU. La diplomatie de l'UE a dénoncé mardi soir une « rupture flagrante du cessez-le-feu » en vigueur depuis fin décembre. Exprimant ses « graves inquiétudes » devant cette évolution de la situation, le Conseil de sécurité de l'ONU a adopté une déclaration, rédigée par Kiev, appelant à « un retour immédiat au régime de cessez-le-feu Pièce 12. c) « Le changement de locataire à la Maison Blanche a ouvert une période d'incertitude pour l'Ukraine. Avec le départ de Barak Obama et de son administration, qui ont tenu tête à Moscou depuis le début du conflit en 2014, Kiev a perdu un soutien solide en Occident. L'arrivée de Donald Trump, aussi généreux en déclarations de sympathie pour Poutine qu'avare en signaux clairs de ce que sera sa politique européenne, alarme le pouvoir ukrainien. Les combats n'y ont jamais vraiment cessé et, selon la mission d'observation de l'OSCE en Ukraine, le cessez-le-feu, décidé à Minsk en février 2015, a été violé des milliers de fois. C'est cyclique, confirme un observateur à Marioupol. Depuis deux ans, nous observons les mêmes dynamiques. En l'occurrence, une accalmie à la période des fêtes de Noël, et une reprise intense après. » Après une trêve au tournant de l'année, la reprise des hostilités, le 29 janvier a coïncidé avec le premier contact téléphonique entre Donald Trump et Vladimir Poutine, le 28 janvier. » - Pièce 13. d) « Un observateur américain de l'OSCE a été tué par

l'explosion d'une mine dans l'est de l'Ukraine, tenu par les rebelles, a annoncé le 23 avril 2017 l'Organisation pour la sécurité et la coopération en Europe. L'affaire montre combien la situation dans la région «demeure instable», a souligné Paris. Une région où se déroule une véritable «guerre figée». Les membres de l'OSCE relèvent quotidiennement dans la région des «centaines de violations du cessez-le-feu sans pointer du doigt Kiev ou la rébellion», rapporte La Croix. Les deux parties s'accusent mutuellement de bombarder les zones résidentielles le long de la ligne de front. » - Pièce 14.

50. La diplomatie française déclare sur son site internet : La France est également très préoccupée par l'aggravation de la situation humanitaire dans l'Est de l'Ukraine. Nous exhortons les parties à garantir le plus rapidement possible l'accès des populations civiles à l'eau et à l'électricité. » - Pièce 15.

51. Le comité international de la Croix-Rouge fournit une assistance humanitaire aux personnes touchées par un conflit ou une situation armée et a déclaré récemment ; « Nous sommes très préoccupés par l'impact de cette intensification des hostilités sur les civils, déclare Alain Aeschlimann, chef de la délégation du CICR en Ukraine. Plusieurs installations indispensables, notamment des lignes électriques et des conduites d'eau, ont été prises pour cible, ce qui pourrait entraîner des conséquences humanitaires terribles pour des centaines de milliers de personnes de part et d'autre de la ligne de front. » - Pièce 16.

52. Une Mission spéciale de surveillance de l'OSCE en Ukraine (SMM), qui regroupe des officiers des pays de l'OTAN ainsi que de la Russie, supervise le cessez-le-feu et rédige des rapports quotidiens. Cette mission a, depuis le début enregistré de nombreuses violations du cessez-le-feu et fait état de nombreux incidents et victimes.

53. Dans un rapport publié par le Haut-Commissariat de l'ONU aux droits de l'homme en juillet 2016, il était également dénoncé que des actes qui avaient été commis pouvaient être qualifiés de « crimes de guerre » (pièce 17). Force est de constater que des crimes de guerre ont été commis et sont commis dans le conflit armé ukrainien. En cas de retour en Ukraine, elles risquent d'être persécutées.

54. Par ailleurs, la partie défenderesse ne pouvait se retrancher derrière l'argument de la généralité de la situation. Il lui appartenait au contraire de prouver, quod non, que les requérantes pouvaient échapper au risque de subir ces persécutions et violations des droits humains. La partie adverse n'apporte pas la preuve qui démontre que les requérantes ne risquent rien ou pourraient bénéficier d'une protection suffisante en cas de retour.

55. Les requérantes sont originaires de Kharkiv qui se situe dans l'est de l'Ukraine. Cette partie est la plus touchée par la guerre qui touche l'Ukraine depuis 4 ans.

56. Eu égard à toutes ces considérations, les requérantes justifient à suffisance leur impossibilité de se rendre, ne serait ce que momentanément, dans leur pays d'origine pour y effectuer les démarches administratives en vue de l'obtention d'une autorisation de séjour de plus de trois mois. Dès lors, l'acte attaqué doit être annulé."

4.5 In een vijfde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en/of de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Europees recht "(CJCE. C-249/13.11 décembre 2014, Khaled Boudilida. point 34)".

Ter adstruering van het vijfde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"5. Violation de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux du 7/12/2000 (C 346) ou/et des droits de la défense consacrés par un principe général de droit de l'Union européenne (CJCE. C-249/13.11 décembre 2014, Khaled Boudilida. point 34)

En droit

57. En vertu de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux : « 1.- Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions et organes de l'Union. 2. Ce droit comporte notamment : le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre. » 18 Par ailleurs, pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit d'être entendu (5), avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général de droit de l'Union européenne (CJCE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudilida, point 34). Cette règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents.

Application au cas d'espece

58. En l'espece, les requérantes n'ont nullement été invitées à faire valoir leurs éventuelles observations.

59. De surcroît, dans un arrêt du 19 janvier 2016 n° 233.5112, le Conseil d'État, section du Contentieux administratif a déclaré que la partie adverse avait méconnu cette obligation en ne donnant pas l'occasion à l'étranger l'occasion d'être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit de séjour. « Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigné du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980. Seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue. Dès lors, en décidant le contraire et en jugeant en substance que le droit à être entendu requiert seulement que le requérant puisse faire valoir spontanément ses arguments auprès de la partie adverse, l'arrêt attaqué a méconnu la portée de ce droit. »

60. La partie adverse a méconnu ce droit en ce qu'elle n'a pas donné l'occasion aux requérantes d'être entendues, alors qu'une décision affectant de manière défavorable leurs intérêts a été prise.

61. Les parties adverses ont dépassé le délai raisonnable prescrit par l'article 41 de la CEDH pour notifier la décision. L'administration communale a notifiée la décision de refus le 19 avril 2017, alors que cette décision a été prise en date du 30 juin 2014. La notification est intervenue presque trois ans après la prise de la décision. L'administration communale d'Anderlecht était informée qu'une nouvelle demande d'octroi de titre de séjour sur base de l'article 9bis avait été introduite par les requérantes en date du 26 mars 2016. L'office des étrangers était également informé de cette demande.

62. Les parties adverses n'ont pas agi in tempore non suspecto. Il y a donc violation de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux. Dès lors, l'acte attaqué doit être annulé."

4.6 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat waar verzoekster op algemene wijze verwijst naar het beginsel van goed bestuur, zij de schending dient aan te voeren van een concreet beginsel zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is. Hetzelfde geldt waar verzoekster verwijst naar (inter)nationale teksten waarbij zij geen schending van een artikel of bepaling aanduidt. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet wordt gesteund op voormeld artikel. Verzoekster zet ook niet uiteen op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing zou geschonden worden zodat ook dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Verder voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in voormelde artikelen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit kader dient te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet uiteenzet om welke reden de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekster en haar kind de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit zo is en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen, of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals verzoekster voorhoudt, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster aangeeft het niet eens te zijn, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hierbij wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar en haar dochter onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Verzoekster verwijst naar artikel 1 van de wet van 29 juni 1983, (artikel 24 van) de Belgische Grondwet, (de artikelen 3 en 28 van) het Kinderrechtenverdrag en naar arresten van de Raad van State. Zij meldt dat haar dochter A. Y. schoolloopt in België sinds haar aankomst op het grondgebied en zet op gedetailleerde wijze haar schoolcarrière uiteen met verwijzingen naar, en citaten uit de beoordelingen

van haar (school)prestaties. Tevens wordt verwezen naar de inspanningen van verzoekster zelf. De dochter heeft enkel in België school gelopen zodat zij niet kan schrijven noch kan lezen in het Oekraïens, een voor haar totaal onbekende taal, zo stelt verzoekster. Deze taal zou ook heel verschillend zijn van het Nederlands en het Frans, en verzoekster zet uiteen waarom zij deze mening is toegedaan. Ook zou haar dochter de opvoeding, het land en de Oekraïense cultuur niet kennen. Zij is in België opgegroeid en opgevoed. Verzoekster besluit dat haar dochter een briljante, sociale en volledig geïntegreerde leerling is die perfect twee landstalen spreekt en het Oekraïens niet kent. Een terugkeer zou nadelig zijn voor de schoolcarrière van A. Y. en voor de geleverde inspanningen om te integreren. Het zou haar op brutale wijze wegrukken uit haar (school)omgeving, zo stelt verzoekster.

De Raad verduidelijkt dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft over het schoolgaan van de dochter in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: *“De verklaring dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont immers niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Evemin toont zij aan dat haar kind gespecialiseerd onderwijs behoeft of een gespecialiseerde infrastructuur, die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om haar de ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 05.03.2014 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf.”* Verzoekster legt dan wel de nadruk op de goede schoolresultaten van haar dochter, maar toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, evenmin dat zij gespecialiseerd onderwijs behoeft of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Zij gaat niet op concrete wijze in op deze motieven zodat zij deze niet aan het wankelen brengt. Verzoekster verwijst wel naar de origine van haar dochter en stelt dat ten gevolge van de conflicten meer dan één school op vijf vernield is, polio opnieuw in opmars is en meer dan 215 000 minderjarigen psychologische hulp nodig hebben. Echter ook omtrent de situatie van de dochter buiten het schoolgebeuren wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd en meer bepaald als volgt: *“Betrokkene verwijst naar de situatie in haar land van herkomst, die sinds 2013 geëscaleerd is, en zij verklaart dat zij nu niet naar Oekraïne kan terugkeren, want haar leven zou in gevaar zijn. Om deze bewering te staven voegt zij een lijst toe met persberichten, maar zij verzuimt het om aan te tonen dat de situatie in haar land van herkomst op haar persoonlijk van toepassing is. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene bij een terugkeer vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Zij verklaart ook dat haar dochter van gemengde afkomst zou zijn en daardoor ook gevaar zou lopen. Echter verzuimt zij het om bewijzen voor te leggen dat haar dochter in haar land van herkomst problemen zou kennen en dat door haar afkomst haar leven bedreigd zou zijn. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bijgevolg kan dit niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.”* Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift dan wel naar het stuk 4 dat zij voegt, doch dit dateert van na het nemen van de bestreden beslissing zodat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden.

In zoverre dat verzoekster betoogt dat het schoollopen van haar dochter een buitengewone omstandigheid uitmaakt en zich hiervoor steunt op de in haar verzoekschrift vermelde arresten, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Verzoekster toont ook niet aan dat zij deze elementen *in concreto* heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf of hiertoe in de onmogelijkheid was, zodat zij de gemachtigde van de staatssecretaris ook hieromtrent niet kan verwijten niet verder te hebben gemotiveerd. Dat de beslissing reeds dateert van 2014 doet hieraan geen afbreuk. Het schoollopen van de dochter wordt immers in de aanvraag slechts zeer summier aangevoerd. Waar ze in haar verzoekschrift nog stelt dat geen garantie wordt gegeven dat in een land zoals Oekraïne haar school onmiddellijk kan worden hernomen, verliest verzoekster uit het oog dat het haar toekomt om buitengewone omstandigheden aan te tonen. Waar verzoekster aanvoert dat er geen garantie is dat

haar dochter onderwijs kan volgen zoals in België, benadrukt de Raad nog dat het recht op onderwijs er ook niet toe dient om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad nog op dat voormelde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van voormelde artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Verzoekster geeft eveneens een gedetailleerde uiteenzetting omtrent het lidmaatschap van haar dochter bij een zwemclub met verwijzing naar de behaalde resultaten en naar stukken gevoegd bij haar verzoekschrift. Ook hieromtrent dringt hogerstaande vaststelling zich op. Meer bepaald, daar verzoekster deze elementen niet heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en bepaalde stukken zelfs dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, kan de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden verweten deze niet te hebben opgenomen in zijn beoordeling.

Globaal, waar verzoekster doorheen haar verzoekschrift verwijst naar bijgevoegde stukken, benadrukt de Raad dan ook dat zij de stukken niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen. Het staat verzoekster steeds vrij op basis van de nieuwe stukken een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, zoals zij overigens ook heeft gedaan.

Verzoekster zet uiteen om welke reden haar aanvraag een gunstig resultaat dient te kennen, maar gaat eraan voorbij dat de aanvraag om machtiging onontvankelijk wordt verklaard bij gebreke aan buitengewone omstandigheden, doch geen uitspraak wordt gedaan omtrent de gegrondheid van de aanvraag. Het betoog omtrent wat verzoekster (en haar dochter) zou(den) doen na het bekomen van een positief resultaat, is dan ook niet dienstig in huidige context.

Verder zet verzoekster uiteen dat de gemachtigde van de staatssecretaris uit het oog verloor dat Oekraïne sinds meer dan drie jaar en een half een land in oorlog is. De conflicten zijn permanent en er zijn talrijke slachtoffers. Verzoekster en haar dochter zijn aldus in de onmogelijkheid om terug te keren naar Oekraïne om er een aanvraag in te dienen aangezien hun levens er ernstig in gevaar zouden worden gebracht.

In de mate dat verzoekster dit betoog voert teneinde de elementen als buitengewone omstandigheden aan te brengen, verwijst de Raad opnieuw naar het motief uit de bestreden beslissing dat verzoekster niet weerlegt, en waarin wordt gesteld: *“Betrokkene verwijst naar de situatie in haar land van herkomst, die sinds 2013 geëscaleerd is, en zij verklaart dat zij nu niet naar Oekraïne kan terugkeren, want haar leven zou in gevaar zijn. Om deze bewering te staven voegt zij een lijst toe met persberichten, maar zij verzuimt het om aan te tonen dat de situatie in haar land van herkomst op haar persoonlijk van toepassing is. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene bij een terugkeer vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Zij verklaart ook dat haar dochter van gemengde afkomst zou zijn en daardoor ook gevaar zou lopen. Echter verzuimt zij het om bewijzen voor te leggen dat haar dochter in haar land van herkomst problemen zou kennen en dat door haar afkomst haar leven bedreigd zou zijn. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bijgevolg kan dit niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.”*

Verderop in haar verzoekschrift voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. In dit kader wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, geen verwijderingsmaatregel in zich draagt.

Zoals uit hetgeen voorafgaat blijkt, is de gemachtigde wel degelijk ingegaan op de elementen die verzoekster heeft aangebracht in haar aanvraag omtrent de situatie in haar land van herkomst, doch hij was van mening dat de aangevoerde elementen en stukken niet afdoende waren om het aangevoerde gevaar aan te tonen.

In haar verzoekschrift geeft verzoekster vervolgens opnieuw een uitgebreide uiteenzetting en brengt zij aan dat zij talrijke psychologische en morele vervolgingen ondergingen die de vorm aannamen van stalking en herhaalde intimidatie. Om deze redenen zijn zij en haar dochter hun herkomstland ontvlucht en naar België gekomen om bescherming te zoeken. Verzoekster verwijst echter niet naar stavingstukken die deze persoonlijke situaties aantonen. Ook vermeldt zij haar aanvraag van 23 maart 2016. Verzoekster kan in het kader van huidige procedure evenwel niet naar de inhoud van een andere aanvraag verwijzen, te meer nu deze aanvraag dateert van na de bestreden beslissing. De middelen dienen immers te worden uiteengezet in het verzoekschrift.

De uitgebreide uiteenzetting handelt verder onder meer over de situatie van het Oekraïense volk, de Oekraïense situatie en omtrent Kharkiv. Verzoekster verwijst naar, en citeert uit publicaties. Omtrent deze publicaties merkt de Raad op dat het merendeel dateert van na het nemen van de bestreden beslissing zodat de gemachtigde van de staatssecretaris wederom niet kan worden verweten ermee geen rekening te hebben gehouden.

Daarnaast herinnert de Raad eraan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

In haar verzoekschrift stelt verzoekster weliswaar dat zij het risico loopt te worden vervolgd, doch steunt zij zich opnieuw op algemene publicaties en aldus algemene beweringen, dewelke zij niet toepast op haar concrete situatie.

In die zin kan de Raad de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM bijtreden waar hij stelt: *“Om deze bewering te staven voegt zij een lijst toe met persberichten, maar zij verzuimt het om aan te tonen dat de situatie in haar land van herkomst op haar persoonlijk van toepassing is. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”* Verzoekster is een andere mening toegedaan en poogt de bewijslast te verleggen. De Raad herinnert er echter aan dat het verzoekster toekomt om een begin van bewijs voor te leggen, en stelt vast dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de voorgelegde stukken en heeft gemotiveerd om welke reden deze niet worden aanvaard.

Gelet op het algemeen betoog van verzoekster blijkt niet, minstens toont verzoekster dit niet aan, dat er zich omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend. De bestreden beslissing betreft bovendien geen verwijderingsmaatregel, maar het louter onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van verzoekster. Zij laat na aan te tonen in welke mate deze onontvankelijkheidsbeslissing de in artikel 3 van het EVRM verleende bescherming in het gedrang zou brengen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij de schending van artikel 2 van het EVRM koppelde aan de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM zodat, nu de schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangenomen en verzoekster geen afzonderlijke elementen aanbrengt in het kader van de door haar aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM, ook de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM niet wordt aanvaard.

Waar verzoekster in haar betoog verwijst naar de conventie van Genève van 28 juli 1951, wijst de Raad er nog op dat het de Raad niet toekomt om hieraan in het kader van onderhavig annulatieberoep te toetsen. Ook stelt de Raad vast dat verzoekster niet ingaat op het motief uit de bestreden beslissing in dit kader: *“Betrokkene verwijst naar de Conventie van Genève, maar zij toont niet aan dat dit verdrag op haar van toepassing is. Uit de studie van haar administratief dossier blijkt niet dat zij een aanvraag heeft ingediend tot erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire bescherming.”*

Verzoekster vermeldt geen enkele band te hebben met het herkomstland, noch met familie aldaar, en dat het centrum van hun belangen in België gevestigd is. Zij stelt dat het bestaan van het kerngezin niet wordt betwist en verwijst naar de aanvraag van 23 maart 2016 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Naar de mening van verzoekster werden het lang verblijf en de daarmee gepaard gaande individuele omstandigheden en de goede integratie, het schoollopen en het privé- en familieleven van haar en haar dochter niet in overweging genomen, en werd evenmin een afweging gemaakt in dit kader.

Waar verzoekster opmerkt dat in de bestreden beslissing geen verwijzing wordt gemaakt naar voormelde aanvraag, stelt de Raad vooreerst vast dat de bestreden beslissing werd genomen voordat voormelde aanvraag werd ingediend en herhaalt verder dat verzoekster niet in het kader van huidige procedure kan verwijzen naar elementen die zij heeft aangevoerd in de aanvraag van 26 maart 2016.

Verzoekster voert aldus opnieuw aan dat geen rekening zou zijn gehouden met de schoolloopbaan van de dochter. De Raad verwijst wederom naar het hogerstaande waaruit blijkt dat dit wel degelijk het geval is. Uit het betoog kan slechts worden afgeleid dat verzoekster meent dat de door haar aangevoerde elementen als buitengewone omstandigheden in aanmerking moeten worden genomen.

Wat de overige elementen betreft, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster deze thans als dusdanig pas voor het eerst in het kader van huidig beroep opwerpt. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Het kwam aan verzoekster toe om in haar aanvraag op duidelijke wijze aan te geven welke elementen *in concreto* haar verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst. De gemachtigde kon geen rekening houden met gegevens die verzoekster zelf niet nuttig genoeg achtte om uit te werken in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd. Evenmin werden stukken bij de aanvraag gevoegd die de elementen staven. Betreffende de stukken die worden gevoegd bij het verzoekschrift, herhaalt de Raad dat verzoekster stukken niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad en dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en verwijst naar het familie- en het privéleven van haarzelf en haar dochter.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

- “1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn

met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt. Verder wijst de Raad, nog daargelaten de vraag of aldus de schending van voormeld artikel van het EVRM kan worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden de beslissing, alsook of voormeld artikel een motiveringsplicht in zich draagt, op hetgeen volgt.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Dat verzoekster een gezin vormt met haar dochter, wordt inderdaad niet betwist. Verzoekster verliest met haar betoog evenwel uit het oog dat de bestreden beslissing ook wordt gericht ten aanzien van haar kind zodat zij niet van haar kind wordt gescheiden, zodat hierin geen scheiding van het gezin schuilt.

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoekster om een situatie van een eerste toelating tot verblijf gaat en geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Verzoekster toonde op het moment van de bestreden beslissing echter niet aan dat haar situatie dermate buitengewoon is dat de gemachtigde omwille van haar gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de vreemdelingenwet, hetgeen als een legitiem doel met name als onderdeel van de openbare veiligheid kan worden beschouwd, opzij te schuiven.

Waar verzoekster voor het overige verwijst naar haar familieleven, stelt de Raad vast dat verzoekster niet uiteenzet uit welke leden, buiten haar kind, haar familie nog zou bestaan zodat zij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aantoot.

Wel geeft verzoekster een uitgebreide beschrijving van haar privéleven en dat van haar dochter. De Raad merkt hierbij op dat deze uitgebreide omschrijving met stavingstukken ontbreekt in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 maart 2014 zodat de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw niet kan worden verweten er niet te hebben over gemotiveerd in de bestreden beslissing aangezien hij geen kennis had van deze specifieke omstandigheden. Bovendien verwijst verzoekster naar stukken die dateren van voorafgaand aan de bestreden beslissing en toont zij niet aan om welke reden zij verhinderd was deze stukken tijdig ter kennis te brengen aan de gemachtigde.

Daarenboven, uit de loutere omstandigheid dat verzoekster in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, kan geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM gehaald worden (zie in die zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77). De Belgische samenleving kan ook slechts functioneren indien elkeen de democratisch tot stand gekomen rechtsregels respecteert en dat dit niet impliceert dat de *de facto* tot stand gekomen situatie zonder meer in haar voordeel dient te spelen. In dit verband moet ook worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bestaande immigratieprocedures naast zich neer te leggen. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoekster met voornoemd betoog het bestaan van haar privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoot dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Verzoekster kan wel worden bijgetreden in de mate dat zij meent dat het hoger belang van kinderen in rekening moet worden gebracht indien er kinderen betrokken zijn (zie ook EHRM 1 december 2005, nr.

60665/00, Tuquabo – Tekle and others v. Nederland; EHRM 19 januari 2012, nrs. 39472/07 en 39474/07, Popov v. Frankrijk, §§ 139-140; EHRM 2013, nr. 27853/09, X v Letland, § 96). Wat dit punt betreft, stelt het Hof dat er een brede consensus is, inbegrepen in internationaal recht, dat in alle beslissingen die kinderen betreffen hun hoger belang zeer belangrijk is. Deze belangen zijn op zich niet beslissend, doch moeten voldoende gewicht krijgen. Bijgevolg moeten nationale overheden de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van elke verwijdering van een ouder-derdelander beoordelen teneinde een effectieve bescherming te geven en voldoende gewicht toe te kennen aan het hoger belang van het kind (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, §§ 109 – 118).

Zoals reeds hoger vastgesteld, blijkt dat rekening werd gehouden met het leven dat de dochter van verzoekster alhier heeft opgebouwd en gaat verzoekster opnieuw voorbij aan de motieven van de gemachtigde waar hij stelt: *“De verklaring dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont immers niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Evemin toont zij aan dat haar kind gespecialiseerd onderwijs behoeft of een gespecialiseerde infrastructuur, die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om haar de ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 05.03.2014 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf.”*

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest kan dit evenwel niet worden aangenomen, nu conform artikel 51 van het Handvest de bepalingen van dit Handvest gericht zijn tot de instellingen en organen van de Unie en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. De thans bestreden beslissing kadert niet in het ten uitvoer brengen van het Unierecht, dermate dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht thans niet dienstig kan worden aangevoerd.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster de kans had om alle toelichtingen die zij nuttig achtte te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat zij in de mogelijkheid was om deze aanvraag met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoekster houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken of te actualiseren. Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoekster, wat dit onderdeel van het middel betreft, niet dienstig is. Bovendien verwijst verzoekster wat de concrete elementen in dit verband betreft, slechts naar de datum van betekening en naar de aanvraag ingediend op 26 maart 2016. Aangezien deze twee handelingen werden gesteld na het nemen van de bestreden beslissing, kan niet worden ingezien op welke wijze verzoekster deze zou hebben kunnen meedelen bij een gehoor voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster wijst er nog op dat de bestreden beslissing pas werd betekend op 19 april 2017, drie jaar nadat de beslissing is genomen. De Raad merkt op dat waar haar kritiek gericht is tegen de kennisgeving van de beslissing en niet tegen de inhoud van de beslissing, een eventueel gebrek in de kennisgeving niet kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408). Een eventueel gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft immers geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

In de mate dat verzoekster nog de rechten van verdediging als dusdanig aanvoert, wordt overwogen dat de procedure die wordt geregeld door de vreemdelingenwet voor de staatssecretaris of zijn gemachtigde, een administratieve procedure is en geen jurisdictionele. Bijgevolg moet het tegensprekelijk debat, waarin voornoemde wet niet voorziet, in principe niet plaatsvinden (RvS 8 januari 2003, nr. 114.301).

Samengevat benadrukt de Raad dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van

een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad benadrukt *in casu* dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de *in concreto* aangevoerde elementen uit de betreffende aanvraag en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Met haar betoog doorheen haar verzoekschrift, waarin zij voorhoudt dat de door haar aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, toont verzoekster niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Zij beperkt zich in wezen tot het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris een andere mening is toegedaan, betekent nog niet dat de elementen buiten beschouwing worden gelaten of worden genegeerd. Een verzoekende partij kan om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Verzoekster slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin toont verzoekster door het herhalen van elementen uit haar aanvraag aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. In de mate dat verzoekster voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met het geheel van de omstandigheden, kan de Raad wederom niet volgen. Dit betoog is immers zeer algemeen en verzoekster slaagt er *in casu* niet in om de onredelijkheid van de motieven, afzonderlijk of in hun geheel, waarom de gemachtigde meent dat de aanvraag kan ingediend worden volgens de geijkte procedure, aan te tonen. Daar waar zij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient er eveneens op gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Waar verzoekster elementen (en stukken) voor het eerst in het kader van de beroepsprocedure aanhaalt, weze het herhaald dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan worden verweten ermee geen rekening te hebben gehouden en dat het niet de Raad toekomt deze te beoordelen. Met haar betoog toont verzoekster dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Daarenboven kan niet ingezien worden hoe het proportionaliteitsbeginsel zou kunnen geschonden zijn nu het bestuur, nadat was vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, niet anders kon dan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren en er dus geen andere opties aanwezig waren die konden leiden tot een beslissing die minder nadelig voor verzoekster zou uitvallen. Zij kan niet worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat geen objectieve afweging zou zijn gebeurd. De Raad herhaalt tevens dat waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en van de overige aangehaalde beginselen en artikelen wordt dan ook niet aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN